

løse; selve Bagererhvervet staar godt nok her i Landet, men det er Brugen af ung og billig Arbejdskraft, der skaber en Arbejdsløshed af den anden Verden i dette Fag. Jeg er klar over, at det foreliggende Forslag i og for sig ikke kan ændre Forholdene indenfor Bagerfaget, men jeg tvivler jo ikke om efter Regeringens hidtidige Stilling til disse Spørgsmaal, at den ogsaa vil tage sig af dette.

De ærede Medlemmer Hr. Holstein og Hr. Fraenkel tog begge langt mere elskværdigt paa Regeringens Forslag, end Ordføreren havde gjort. De synes begge at have mere Interesse for Forslagets saglige Indhold end for, hvad der nu kunde laves af Politik ud deraf. Ordførernes Taler gik jo ud fra det, som jeg, saa stærkt jeg kunde, advarede imod, da jeg talte i Mandags for første Gang, nemlig at indføre en Ordning af, en Hjælp mod Krisen, som kun skulde gaa ud over Arbejderklassen, og som kun smed Krisens Byrder over fra eet Erhverv til et andet. Men det er det, vi har hørt fra det ærede Medlem Hr. Slebsager og det ærede Medlem Hr. Pinstrup, og det er det eneste, vi har hørt fra det konservative Parti.

Forholdet ligger altsaa saadan, at af de to Partier Venstre sagde raat og usødet nej til, hvad der betød noget, og at det ærede Medlem Hr. Drachmann paa det konservative Partis Vegne paa samme Maade som i Fjor søgte at holde en vis elskværdig Tone og en Dør aaben, men dog i det store og hele gav Udtryk for, at han i Aar lige saa lidt som i Fjor vilde noget reelt til Afhjælpning af Krisen. Endelig talte det ærede Medlem Hr. Dahlggaard paa de Radikales Vegne. Naar man saa paa det ærede Medlem, saa man en Mand, hos hvem Beslutsomhedens Ungdomsrødme hensygnede i gustent, rigtig gustent Overlæg. Det var ikke andet end Overlæg og Overlæg hele Tiden, og det i en Sag, hvor Beslutsomhed i Dag fremfor i Morgen er af afgørende Betydning. Denne Sag vil man standse ved Overlæg baade paa det ene og det andet Omraade.

Saaledes som Situationen for Øjeblikket er, nærer jeg endnu et Haab om, at Beslutsomheden hos det radikale Parti og de andre Partier kan vaagne, og at ikke hele Forhandlingen her, saaledes som der har været Udsigt til, skal hensygne i dette gustne Overlæg. Jeg skal ikke i Aften forlænge Diskussionen, men kun gøre opmærksom paa, at det er ikke af politiske Grunde, Socialdemokratiet staar her og beder om hurtig Handling og om ikke at trække For-

handlingen ud, men det er, fordi det ene Erhverv efter det andet sygner hen, og det er, fordi der staar et halvt Hundrede Tusind Mennesker arbejdsløse, som ikke har noget at leve af.

Slebsager: Jeg beklager, at jeg ikke kan indlede min Tale med en lignende Bemærkning som det ærede Medlem, der nu forlod Talerstolen. Det ærede Medlem sagde, at han kunde fatte sig forholdsvis kort, fordi den højtærede Statsminister havde svaret paa omtrent alt, hvad der var at svare paa. Jeg ser mig ikke i Stand til at fatte mig helt kort, fordi jeg har meget at svare paa af, hvad der er henvendt til mig baade fra den højtærede Statsminister og fra forskellige ærede Ordføreres Side.

Jeg skal først til det ærede Medlem Hr. Trier, som talte om denne sure Forhandling og om, at man tog sit Standpunkt til Forslaget ud fra snævre Partiinteresser, satte Partiet over Sagen o. s. v., sige: Hus forbi for mit Vedkommende, fuldstændig Hus forbi! Jeg tager for mit Vedkommende Standpunkt til dette Forslag udfra den absolute Overbevisning om, at en Gennemførelse af et Forslag som det, der her foreligger, saa langt fra vil hjælpe os uodover de Vanskeligheder, vi er inde i, at jeg tværtimod tror, at det vil forøge dem i Stedet for (Afbrydelse: Prøv det). Der er visse Forsøg, man ikke skal gøre, og jeg vil sige til det ærede Medlem, som afbrød, at det er noget, han maaske selv har erfaret en Gang imellem i sit Liv. Jeg for mit Vedkommende vil ikke være med til at gøre et Forsøg af den Art, her er Tale om.

Jeg vil for øvrigt indlede med at fremsætte nogle Bemærkninger overfor det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Jeg vil begynde med at sige til det ærede Medlem, at jeg glæder mig altid over at høre ham her i Salen, ogsaa naar han giver mig, om jeg saa maa sige, en oven i Krukken. Det gjorde det ærede Medlem i Aften; men ikke desto mindre glæder det mig altid at høre ham, fordi jeg har Følelsen af, at den Mand, selv om man er uenig med ham, taler udfra en ganske overordentlig varm Overbevisning om, hvad han anser for at være det rigtige. Jeg skal derefter gaa over til at omtale et Par Ting af, hvad han kritiserede af det, jeg sagde.

Det ærede Medlem sagde, at det er ikke en Valutakrise alene. Det kan jeg for mit Vedkommende udmærket godt erkende, og jeg har ogsaa Raad til at erkende, i Anledning af den Udtalelse, jeg fremsatte, til